метою формування комунікативного компонента мовленнєвої діяльності;
– застосування комплексної поетапної методики формування комунікативного компонента мовленнєвої діяльності дітей дошкільного віку із порушенням мовлення;
– реалізація прогнозування взаємодії учасників педагогічного процесу з формування комунікативного компонента мовленнєвої діяльності.

Отже, комунікативний компонент мовленнєвої діяльності передбачає формування мовленнєвих навичок та мовленнєвих умінь. Завдяки мовленнєвій діяльності особистість набуває здатності адаптації до соціуму.

Список використаних джерел

1. Базовий компонент дошкільної освіти / наук. керівник: А. М. Богуш, дійсний член НАПН України, проф., д-р пед. наук; авт. кол-в: А. М. Богуш, Г. В. Бєлєнька, О. Л. Богініч та ін. К., 2012. 26 с.
2. Лисина М. И. Формирование личности ребенка в общении. СПб. : Питер, 2009. 320 с.
3. Савчук. Л. Змістовий аспект формування комунікативно-мовленнєвих умінь у дітей шестирічного віку. *Науково-методичний збірник*. Вип. 6. Інститут спеціальної педагогіки АПН України. К. : Наук. світ, 2005. С. 183–187.
4. Чернецкая Л. В. Развитие коммуникативных способностей у дошкольников: практическое руководство для педагогов и психологов дошкольных образовательных учреждений. Ростов н/Д : Феникс, 2005. 256 с.

Ірина Медведська

ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНИЙ АСПЕКТ ФОРМУВАННЯ ТВОРЧИХ УМІНЬ ШКОЛЯРІВ

Сучасна система освіти зазнає суттєвих перетворень: змінюються освітні стандарти, вводяться нові навчальні дисципліни; об’єднуються навчальні предмети які створюють загальні цикли в освітньому процесі; відбувається багаторівнева підготовка фахівців (бакалавр – магістр – доктор); навчальна діяльність професійно та творчо спрямована на розвиток від інформаційної до відтворювально-творчої діяльності з використанням дистанційних технологій.

Сучасне покоління дітей зростає в умовах постійної зміни суспільства, збагачення його інформаційними ресурсами опановуючи новітні технології в умовах технічного прогресу.

Вчені з’ясували, що саме творча людина здатна не формально та

нестандартно із впевненістю та рішучістю вирішувати нестандартні життєві ситуації. Саме таких особистостей вимагає наше суспільство, особистостей в яких би перемагав творчий склад розуму, у яких наявні творчі здібності і вміння.

Такі інноваційні перетворення знаходять своє відображення в освіті, і вимагають, в свою чергу, підготовки нових кадрів, які б були підготовленні до швидкого та професійного навчання, а крім того, здатні б були представити значний обсяг матеріалу своїм вихованцям.

Творчі здібності притаманні кожній людині, проте вони не завжди перетворюються у творчі вміння. На сьогоднішній день актуальним є питання, як сформувати творчі уміння в умовах інтенсивної інформатизації освіти, адже саме рівень сформованості творчих умінь, у дітей, є запорукою подальшого успішного розвитку суспільства.

Сучасного педагога повинні відрізняти позитивна мотивація діяльності, рефлексивні здібності, уміння самостійної дослідницької та наукової діяльності за фахом, творча активність у професійній сфері.

Питання формування й розвитку професійних і творчих умінь і навичок досліджували І. Проценко, Є. Бойко, С. Гончаренко, В. Орлов, К. Платонов, Г. Селевко, Н. Яковлева, О. Кривонос та інші.

Психологи вважають, що «вміння – це використання суб'єктом наявних знань і навичок для вибору та здійснення прийомів дії відповідно до поставленої мети; сформовані вміння можуть стати власністю особистості й умовою набуття нових знань, умінь і навичок, тобто показником інтелектуального розвитку особистості. Уміння є найважливішим засобом успішної діяльності, показником професійної майстерності людини» [1].

У педагогічній науці «вміння» трактуються як здатність (В. Онищук), спосіб виконання (С. Гончаренко, І. Лернер), дія (Н. Баранник), можливість особистості (А. Усова, А. Бобров). Отже, вміння характеризують педагоги із різних категорій, слід зробити висновок про те, що для розвитку творчих здібностей і вмінь необхідно використовувати особистісний підхід.

Існують різні розуміння понять навичок та вмінь, а також взаємозв'язків які існують між ними. Дехто вважає, що уміння – це результат виробленої системи навичок (М. Груздєв); інші, навпаки, схильні вважати навички системою умінь (П. Шимбирєв, Р. Лемберг); треті, розглядають навички як удосконалені в різних вправах і доведені до автоматизму вміння (І. Каюров).

Проаналізувавши праці вчених щодо теорії та практики робимо висновок про те що вміння це здатність до виконання складних комплексних дій на основі засвоєних знань, досвіду, навичок. Такі дії у своїй основі є творчими і не можуть бути автоматизованими. Вони включають у себе: знання основ дії (поняття, закони, теорії); способи виконання їх; зміст і послідовність (правила, прийоми); призначення необхідного обладнання (інструменти, прилади, апаратура); навички

поводження з ними; практичний досвід виконання аналогічних дій; елементи творчих підходів, чуттєвого досвіду. Формуються вміння шляхом виконання різноманітних вправ, які створюють можливість виконання дій не тільки в звичних, але й у змінених умовах.

Творчий процес невіддільний від особистості, а творчі здібності розвиваються в діяльності, яка потребує навчальної та професійної творчості.

На думку М. Скаткіна, творча діяльність – це завжди створення нового на основі перетворення пізнаного: нового результату або оригінальних шляхів і методів його отримання [4, с. 15].

Філософський словник дає таке визначення терміну «творчість» – це продуктивна діяльність за мірками свободи й оновлення, коли зовнішня детермінація людської активності змінюється внутрішньою самовизначеністю. Як окремий різновид діяльності творчість характеризується продукуванням нових результатів [3, с. 630].

Поняття «творчість» як сукупність особистісних якостей, що спонукають до самоактуалізації, самореалізації й самоствердження особистості в процесі реалізації творчих потенційних можливостей і як процес творчої діяльності, за якого створюються якісно нові матеріальні й духовні цінності, а також педагогічну творчість, що має характеризувати діяльність у сфері педагогічних інновацій, коли здійснюється пошук і створення нових педагогічних систем, педагогічних процесів та навчальних педагогічних ситуацій, що сприяють більш результативному навчанню.

Під поняттям «творчі вміння» ми розуміємо креативні дії, які гармонізують середовище, виявляються в творчій діяльності й відображають спроможність, прагнення та готовність особистості до нестандартного вирішення стандартних завдань, результатом яких є новий або покращений продукт.

А термін «формування творчих умінь» визначаємо як цілеспрямований процес діяльності педагога, кінцева мета якого полягає у спроможності та готовності учня до нестандартного вирішення стандартних завдань.

Список використаних джерел

1. Гущина Т. Н. Формирование методической компетентности педагогических работников учреждений дополнительного образование детей в процессе повышение квалификации. Ярославль, 2001. 22 с.
2. Магас М. Б. Формування творчих вмінь у майбутнього вчителя початкової школи засобом веб-квест технологій. URL: https://www.psyh.kiev.ua/ (дата звернення 15.03.2020).
3. Максименко М. Т. Філософський енциклопедичний словник. Київ: Амброс. 2002. 744 с.
4. Скаткин М. Н. Методология и методика педагогических исследований. Москва: Педагогика, 1986. 152 с.